

[Normann Andersen.]

senet, selv må bære de øgede omkostninger, som tiden har ført med sig.

De enkelte takster står nævnt i forslaget, så dem skal jeg ikke komme nærmere ind på. Jeg tror i øvrigt heller ikke, at der vil opstå megen diskussion omkring disse spørgsmål.

Derimod er der et andet spørgsmål koblet sammen med det, nemlig taksterne for bladomdelingen — det, der vedrører aviser, tidsskrifter og fagskrifter — som der nok kan opstå en del diskussion om.

Vi kan godt i dag fastslå, at der til disse blade er ydet en vis form for indirekte tilskud. Det har i øvrigt også givet anledning til en undersøgelse, som blev sat i gang i forbindelse med ændringer i postloven sidste gang, da man skrev i betænkningen af 27. april 1972, at man henstillede til statsministeren og ministeren for offentlige arbejder at undersøge, hvorvidt denne form for indirekte støtte burde opretholdes. Disse undersøgelser er ikke færdige, men jeg går ud fra, at man i udvalget alligevel vil komme til at drøfte disse problemer. Der skal da også findes en løsning på dem på et eller andet tidspunkt.

Vi er fra socialdemokratiets side indstillet på, at aviser, blade og tidsskrifter selv må være med til at bære i hvert fald en del af de stigende priser, idet portoen ikke er forhøjet siden henholdsvis 1964 og 1967. Underskuddet ved bladomdelingen er for øjeblikket på ca. 91 mill. kr., og det forventes at stige til 170 mill. kr. i finansåret 1974-75.

Når jeg siger, at de selv må bære en del af stigningen, så er det ensbetydende med, at der alligevel vil opstå en form for underskud, og vi må da drøfte i udvalget, hvordan det restbeløb, der dermed fremkommer, skal betales. Man må nok erkende, at hvis samtlige blade selv skulle betale, hvad det koster at få dem bragt ud, så ville der nok ske en stigning i den såkaldte bladdød, og måske ville man også komme til at berøre andre væsentlige ting, hvad ingen af os er interesserede i, fordi vi ikke ønsker under nogen omstændigheder at skade pressen og de blade, jeg her har nævnt, ikke under nogen omstændigheder. Derfor må vi finde frem til, hvordan vi så kan hitte ud af disse ting.

Vi er imidlertid af den opfattelse, at det såkaldte indirekte tilskud må afløses af et direkte tilskud. Jeg skal ikke sige her i dag, hvordan det skal gøres, men jeg kan da pege på, hvordan det eventuelt kunne gøres — der kan også være andre ideer. Man kan bl. a. gøre det på den måde, at man fra kulturministeriet eller igennem statsministeriet udbetaler det beløb til postvæsenet, som de i dag har i underskud på omdeling af disse blade. Man er inden for postvæsenet i stand til at konstatere gennem det, man kalder delomkostninger, hvor meget det koster at få bragt disse blade ud, og det kan man udregne så nøjagtigt, at der ikke kan blive noget at tage fejl af. Ved den nævnte fremgangsmåde kunne man sørge for, at underskuddet bliver dækket ind. Man undgår derved, at de enkelte aviser og andre blade direkte skal søge om et tilskud, og det ville være en fordel at etablere på den her nævnte måde, fremfor hvis man skulle tage stilling til en lang række ansøgninger. Post- og telegrafvæsenet ville få sine penge hjem, og det ville hverken blive mere eller mindre, fordi den virkelige pris kan regnes så nøjagtigt ud. Set fra post- og telegrafvæsenets synspunkt tror jeg også; det ville være et godt resultat, hvis man kunne finde frem til denne form, fordi man også inden for post- og telegrafvæsenet fortsat er indstillet på besparelser — som jeg nævnte før, er både administrationen og personaleorganisationerne gået meget kraftigt ind i disse bestræbelser — men man kan somme tider have haft lidt svært ved at forstå, at man skal spare på kronerne i den ene ende, når man kan se, at millionerne ruller ud i den anden ende. Hvis man kunne nå til et resultat på grundlag af den idé, jeg her har nævnt, så ville man i hvert fald også få dette problem løst.

Endvidere kan vi konstatere i det forslag, der foreligger nu, at der er en lille forskel fra det forslag, hr. Kampmann fremsatte som minister for nogle få måneder siden, idet forskelsbehandlingen mellem aviser på den ene side og fagblade, ugeblade og tidsskrifter på den anden side er blevet betydelig større. Jeg vil gerne opfordre til, at vi, når vi nu kommer til udvalgsarbejdet, ser på disse problemer og forsøger på at få denne forskelsbehandling, der dér finder sted, ni-